

ANSØGNING OM DRIFTSSTØTTE / POSTHUS TEATRET

København Kommunes Kultur og Fritidsforvaltning.

I foråret var vi grundet coronaen tvangslukkede i fire måneder. På grund af at vi ikke var støttede fra det offentlige, var vi som kulturinstitution afskåret fra at søge ministeriets hjælpepakker, hvilket satte os i en svær økonomisk situation og meget nær en konkurs.

Til vores meget store glæde kom Københavns Kommune os til undsætning med kr. 120.000, som var kompensation for fire måneders faste udgifter uden mulighed for tilsvarende indtjening, og det beløb hjalp os til at klare sommeren, indtil vi i september måned fik mulighed for igen at gennemføre en række arrangementer, bl.a. oplæsninger, en jazzkoncert og et onemanshow.

Et af disse arrangementer viste sig at have så meget publikumsappel – ”Late Night Show” med Caspar Phillipson – at vi kunne køre videre med det i oktober og november. Showet blev også pressemæssigt en stor succes, TV2 Lorry kaldte det ”Årets kulturoplevelse”, og CphCulture kårede Caspar Phillipson som årets entertainer. På trods af at vi – også på grund af coronaen – måtte nøjes med at sælge et reduceret antal billetter, klarede vi os økonomisk igennem efteråret og havde allerede på forhånd udsolgt til alle forestillinger i december.

Men nu står vi der så igen! Alle de solgte billetter har måttet refunderes, og alle planlagte arrangementer aflyses. Igen er det så godt som umuligt at finde en hjælpepakke, fordi vi falder ned mellem to stole, og desværre - viser det sig - også en umulighed at få kompensation for allerede solgte billetter. Sådan som det viser sig, skal man stadig for at få del i Kulturministeriets hjælpepakker være offentligt støttet – og det kan man jo desværre ikke hævde, at vi er. I sådan en situation kan vi ikke undgå at tænke, at den eneste løsning på vores nuværende krise ville være, hvis vi igen kunne blive driftsstøttede af Københavns Kommune, sådan som vi blev det i halvfemserne, inden Det Danske Filminstitut tog over. Desværre trak Instituttet sig igen, da vi ikke kunne gennemføre vores forestillinger på grund af støj fra et diskotek på etagen over teatret. Siden har vi måttet springe fra sten til sten, for at få det hele til at hænge sammen, hvilket i første omgang kun har kunnet lade sig gøre, fordi vi som ejere arbejder ulønnet.

Vi føler ikke, at vores ønske om en sådan løsning er urimeligt al den stund, vi har brugt snart 48 år på at skabe en kreativ og kunstnerisk velrenommeret kulturinstitution i hjertet af København til glæde for både borgere og turister.

Som tidligere nævnt har vi selv arbejdet ulønnet gennem alle årene, og det agter vi at fortsætte med, så en eventuel driftsstøtte ville udelukkende blive brugt som en mulighed for at kunne bibeholde og vedligeholde vores lokaler og betale for de månedlige stedbundne udgifter.

Ud fra det budget, som vi tidligere i forbindelse med tildelingen af de kr.120.000 sendte til Københavns Kommune, (vedlagt) kan man se, at vi pt. vil have brug for omkring kr. 300.000 årligt til de faste udgifter, heri indregnet, at vores udlejer desværre har varslet en huslejestigning.

Vi har altid sat en ære i at betale enhver sit og skylder ikke nogen noget. Den gæld, som figurerer i vores regnskab, er udelukkende en gæld til os selv – penge, som vi gennem årene har måttet investere i teatret.

Vi har før over for Københavns Kommune redegjort for vores historie og har valgt denne gang - for ikke at trætte med en gentagelse - at vedlægge vores cv separat, som man så kan læse, hvis man ønsker at blive yderligere informeret. Men vi må alligevel her også gøre opmærksom på, hvor ærgerligt det vil være, hvis vi af pengenød vil være nødt til at opgive vores lokaler, som både blandt publikum og i medierne bliver betegnet som Københavns hyggeligste teater. Både indretning og akustik gør Posthus Teatret til noget helt specielt. Folk taler om at besøge en tidslomme, og hvad angår akustikken bliver den af skuespillere og musikere betegnet som værende noget nær i top, hvilket skyldes, at bygningen stammer helt tilbage fra 1778 og med de originale mursten og egetræsplanker giver salen en akustik, magen til den, som man også har fundet i det nyligt indrettede klassiske musikhus i København, og som det er nærmest umuligt at finde andre steder i dag. Det er altid overraskende for de optrædende, når de opdager, at de kan klare sig helt uden mikrofoner og forstærkere, fordi det er den rene, akustiske lyd, der transporteres over scenekanten.

Når Posthus Teatret igen får lov til at åbne, vil vi håbe fortsat at kunne videreføre den kunstneriske linje, som vi har fulgt gennem alle årene, hvilket også indebærer omsider at kunne have premiere på filmen ”Den Milde Smerte”, en film i to dele, hver på 2 timer og 40 min., som vi selv har produceret, og hvis optagelser blev påbegyndt for 28 år siden. Desuden har vi to teaterstykker vi gerne vil realisere, det ene med to ældre skuespillerinder, ”Regner det i Lissabon?”, og det andet, ”Elskede Amalie”, som handler om forfatterinden Amalie Skram og hendes stormfulde ægteskab med Erik Skram i perioden 1890-1905 i København.

Vi kan ikke nægte, at vi vil føle det meget trist, hvis vi på grund af en manglende kulturstøtte skal se vores livsværk ende som en cykelbutik eller et pizzabageri og håber derfor meget på en velvillig behandling af vores ansøgning.

Med venlige hilsener

Tine Blichmann

Carsten Brandt

www.posthusteatret.dk